

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๑๔/๒๕๖๖
คดีหมายเลขแดงที่ ๑. ๖๒๗๘/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายปัญญา สำเภารัตน์ ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑
ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุกเกิด คดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๖๕ หมายเลขแดงที่ ๓๔/๒๕๖๖

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ได้ถูกร้องเรียนกรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยมูลความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางที่จะ

/นำมาซึ่ง...

นำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงส่งเรื่องให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจถอดถอนได้มอบหมายให้นายอำเภอถลางดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปตามความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งนายอำเภอถลางได้พิจารณาแล้วมีความเห็นตามรายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติดังกล่าว และมีความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกรณีเรื่องร้องเรียนเกิดขึ้นตั้งแต่เทศบาลตำบลป่าคลอกยังมีฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกในขณะนั้นก็ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาลดลงมา จนกระทั่งได้มีการยกฐานะองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกขึ้นเป็นเทศบาลตำบลป่าคลอก และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยแรก ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาย่างต่อเนื่องมิได้ละเลยต่อหน้าที่ เช่น การเข้าไปพบคู่กรณีเพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท แม้การไกล่เกลี่ยดังกล่าวมิได้มีการบันทึกข้อตกลงไว้ก็ตาม แต่ก็ปรากฏผลงานเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้บุกรุกได้ยอมสละสิทธิการครอบครองที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ โดยผู้ฟ้องคดีก็ได้อนุมัติให้จัดสรรงบประมาณดำเนินการก่อสร้างถนนให้แก่ผู้ร้องเรียนและประชาชนได้ใช้สัญจร การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมิได้เป็นการกระทำความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่อย่างใด นอกจากนี้ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน หรือหากมีเหตุจำเป็น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจขยาย

/ระยะเวลา...

ระยะเวลาออกไปได้แต่ต้องไม่เกินสามปี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เริ่มให้มีการไต่สวนเรื่องร้องเรียนผู้ฟ้องคดี และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีความผิดทางวินัยตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ระยะเวลาได้ล่วงพ้นไปกว่า ๓ ปี แล้ว กรณีจึงถือได้ว่าการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจอาศัยเหตุดังกล่าวซึ่งเป็นการกระทำผิดในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลองสมัยแรก มาออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลองในครั้งนี้ซึ่งเป็นการดำรงตำแหน่งสมัยที่ ๒ ได้ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔

๒. เพิกถอนคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง

๓. ทูลเกล้าฯ ถวายตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง โดยให้ผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีตำบลปากคลองต่อไปได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทูลเกล้าฯ ถวายคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า พยานหลักฐานซึ่งเป็นข้อมูลจากสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาลา้ง พบว่าที่ดินบริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลปากคลอง อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นที่ดินพิพาทในคดีนี้มีทางสาธารณประโยชน์เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง – อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกึ่ง ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร โดยทางสาธารณประโยชน์ตามที่ปรากฏในระวางแผนที่ ๔๖๒๕ II ๓๔๙๐-๘ มาตราส่วน ๑ : ๑,๐๐๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นั้น มีความกว้าง ๔ เมตร ซึ่งตรงกันกับระวางรูปถ่ายทางอากาศ หมายเลข ๔๖๒๕ II แผ่นที่ ๑๕๐ มาตราส่วน ๑ : ๕,๐๐๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐ อำเภอถลาง

/จังหวัดภูเก็ต...

จังหวัดภูเก็ต อีกทั้งจากการตรวจสอบเอกสารสิทธิโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๑๙๖๒ เลขที่ดิน ๗ ตำบล ป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ของนายอาทร พันธุ์ทิพย์ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๕ เลขที่ดิน ๙ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๖ เลขที่ดิน ๔ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๗ เลขที่ดิน ๕ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๘ เลขที่ดิน ๖ ของนายสาโรจน์ ส่อเจริญ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๖๘ เลขที่ดิน ๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๖๙ เลขที่ดิน ๒ ของนางอุษณีย์ ส่อเจริญ บริเวณตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ก็ยังปรากฏว่ามีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านที่ดินบริเวณดังกล่าว สอดคล้องกับถ้อยคำพยานบุคคลรายนายเฉด พันธุ์ทิพย์ อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้ถ้อยคำ ยืนยันว่า แต่เดิมนั้นพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพพื้นที่เป็นนาข้าว และมีทางสาธารณประโยชน์ เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง – อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ชาวบ้านได้ใช้ทางสาธารณประโยชน์เป็นทางเดินเข้าออก เพื่อเข้าไปทำนาปลูกข้าว โดยที่ดินของชาวบ้านบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ น.ส. ๓ จำนวน ๔ ถึง ๕ ราย และจากการลงตรวจสอบพื้นที่ตามที่มีการร้องเรียนเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ พบว่าพื้นที่บริเวณดังกล่าว นายสาโรจน์ และนางอุษณีย์ เจ้าของที่ดินข้างเคียงได้ปลูก ยางพาราสลับกับสับปะรดเต็มพื้นที่รวมทั้งทางสาธารณประโยชน์ ประกอบกับเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เทศบาลตำบลป่าคลอกได้ยื่นนัดทำการรังวัดสอบเขตทางกับสำนักงานที่ดิน จังหวัดภูเก็ต สาขากลาง โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ได้นัดทำการรังวัดในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ และได้มีการปักหลักไม้เพื่อแสดงแนวเขต (ปักหลักไม้เนื่องจากที่ดินแปลง ข้างเคียงมิใช่เป็นโฉนดที่ดิน) จำนวน ๘ หลัก ซึ่งมีระยะความกว้างของทางสาธารณประโยชน์ จำนวน ๔ เมตร เมื่อรังวัดเรียบร้อยแล้ว สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ได้นำข้อมูล ดังกล่าวมาประกอบเพื่อจัดทำแผนที่ (ร.ว. ๙) ตามใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและ เจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด. ๓๔) และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ นำส่งรูปแผนที่ แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) และแนบใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดิน และเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด. ๓๔) มาที่เทศบาลตำบลป่าคลอก ขอให้พิจารณาจึงรับฟังได้ว่า ที่ดินบริเวณดังกล่าวมีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านจากถนนสายบางโรง – อ่าวปอ ทอดยาว ไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ขนาดกว้าง ๔ เมตร และมีการบุกรุกที่สาธารณประโยชน์ ประกอบกับจากการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยปรากฏจาก ถ้อยคำพยานบุคคลรายนายเฉด พันธุ์ทิพย์ ซึ่งได้ให้ถ้อยคำยืนยันว่า พื้นที่บริเวณหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ที่พนักงานไต่สวนให้ผู้ให้ถ้อยคำยืนยันว่าเป็นพื้นที่ตั้งอยู่ใน หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก แต่เดิมนั้นพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพพื้นที่เป็นนาข้าว และมี ทางสาธารณประโยชน์เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง – อ่าวปอ (ปากทางเข้า)

/ทอดยาว...

ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ้ง โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ต่อมา ได้ทราบว่าชาวบ้านได้ขายที่ดินของตนให้กับนายสาโรจน์ ยกเว้นที่ดินของนายอาทร (บิดา นายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์) นายสาโรจน์ซื้อที่ดินจากชาวบ้านบริเวณดังกล่าวก็ได้เข้าทำประโยชน์ โดยปลูกยางพาราและปลูกสับปะรดตลอดแนว ตั้งแต่บริเวณปากทางเข้าที่ติดกับถนน บางโรง – อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดแนวจนถึงถนนบ้านอ่าวกุ้ง โดยไม่ได้มีการเว้นทางเดินซึ่งเป็น ทางสาธารณประโยชน์ที่ชาวบ้านเคยใช้สัญจรไปมา ทำให้นายอาทร (บิดา นายสมศักดิ์) ไม่สามารถใช้ทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเข้าออกที่ดินทำกินของตนเองได้และได้รับความเดือดร้อน ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ นายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์ ได้ร้องเรียน เรื่องดังกล่าวต่อสำนักงาน ป.ป.ท. เนื่องจากยังไม่ได้รับการแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ท. จึงได้มีหนังสือขอทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนมายังอำเภอถลาง และอำเภอถลางได้ส่งเรื่องนี้ให้เทศบาลตำบลปากคลองตรวจสอบ ในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เทศบาลตำบลปากคลองโดยผู้ฟ้องคดีในขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง ได้มอบหมายให้นายนันยะรุณ ยะดี ตำแหน่งช่างโยธา ระดับ ๕ สังกัดกองช่าง เป็นผู้นำนัดทำการ รังวัดสอบเขตทางกับสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้ทำการนัดลงไปรังวัดในพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ รายละเอียด ปรากฏจากถ้อยคำพยานบุคคลรายนายเรวิทย์ เวชกุล นายช่างรังวัดชำนาญงาน และนายนันยะรุณ ช่างโยธาชำนาญงาน เมื่อทำการรังวัดแนวเขตเสร็จเรียบร้อยแล้ว สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ เรื่อง ขอให้ ตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์เพื่อแจ้งผลการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมพะพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลปากคลอง อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ตามรูปแบบที่แนวเขต ทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ถึงผู้ฟ้องคดีในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง ซึ่งมีอำนาจ หน้าที่กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย รับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาล ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ เทศบัญญัติ และนโยบาย สั่ง อนุญาต และอนุมัติ เกี่ยวกับราชการของเทศบาล วางระเบียบเพื่อให้งานของเทศบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔๘ เตรส และมีหน้าที่ร่วมกับ นายอำเภอในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันภายในเทศบาลตำบลปากคลอง อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒๒ ประกอบกับ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๑๒ แต่ผู้ฟ้องคดี

/กลับมิได้...

กลับมิได้แจ้งความดำเนินคดีและดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น มีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ตลอดทางตามที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทอง ได้ทำการรังวัดและแจ้งผลให้ทราบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ แม้ในวันรังวัดดังกล่าวนายสาโรจน์ไม่ยอมลงนามรับรองเขต และเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงคนอื่น ๆ ไม่มาระวังชี้แนวเขตก็ย่อมถือว่าการรังวัดถูกต้องแล้ว ไม่มีผลให้ผลการรังวัดในวันดังกล่าวไม่ชอบแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงเป็นอย่างดีว่ามีการร้องเรียนเกี่ยวกับการบุกรุกที่สาธารณประโยชน์หรือทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าว จนกระทั่งเวลาผ่านไปเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๗ นายสมศักดิ์ก็ได้มีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรีอีกครั้ง ซึ่งศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรีได้ขอทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ไปยังอำเภอดงหลวง และอำเภอดงหลวงได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ พร้อมทั้งให้รายงานผลให้อำเภอดงหลวงทราบภายใน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดีก็คงเพียงดำเนินการให้สำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทองทำการรังวัดใหม่ ทั้ง ๆ ที่บริเวณดังกล่าวสำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทอง เคยแจ้งผลการรังวัดไปแล้ว ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น มีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ตลอดทางตามที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทอง ได้ทำการรังวัดและแจ้งผลให้ทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้แจ้งความดำเนินคดีและดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวตามอำนาจหน้าที่แต่อย่างใด อันเป็นการไม่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนที่ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติวินิจฉัยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีไว้โดยชอบแล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีเกินระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ การไต่สวนข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่ว่า

/มีการกระทำ...

มีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่จำเป็นต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี... และวรรคห้า บัญญัติว่า ภายใต้อำนาจหน้าที่และอำนาจตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและมีความเห็น หรือวินิจฉัยหรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป... อีกทั้งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการดำเนินการตรวจรับคำกล่าวหา แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัย... บรรดาที่ดำเนินการไปโดยชอบอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ให้เป็นอันใช้ได้ และให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม... วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จตามมาตรา ๔๘ เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้นไปแล้วหรือเหลือน้อยกว่าที่กำหนดไว้ ให้นับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ จะเห็นได้ว่า เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวน (วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐) ซึ่งก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกาศใช้ การนับระยะเวลาการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวประกาศใช้ (ใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑) เป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ประกอบกับมาตรา ๔๘ แล้ว โดยที่บทบัญญัติมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการไต่สวน ซึ่งเป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติ และเป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดระยะเวลาดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเร่งรัดให้มีการไต่สวนเท่านั้น หาใช่เป็นอายุความฟ้องร้องคดีอาญาหรือเป็นบทบัญญัติให้การไต่สวนไม่ชอบ อันเป็นผลเกี่ยวกับอำนาจฟ้องร้องคดีอาญาแต่อย่างใดไม่

/เทียบเคียง...

เทียบเคียงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๕๕/๒๕๖๕ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี
 ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยชอบ
 ด้วยกฎหมาย และปรากฏชัดเจนแล้วว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นมีมูลความผิด
 ฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตาม
 หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมาซึ่งความเสียหายแก่
 ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่
 แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ แล้ว
 ประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป
 ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑
 มาตรา ๙๘ วรรคสี่ และตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ถือเป็นกฎหมาย
 ที่เป็นบทบัญญัติยกเว้นการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการประเภทต่าง ๆ โดยมีเจตนารมณ์
 ในการบังคับใช้ รวมถึงผู้บริหารส่วนท้องถิ่นและรองผู้บริหารส่วนท้องถิ่น โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้ง
 ถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้อง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เป็นสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องดำเนินการ
 ตามพระราชบัญญัติเดียวกัน มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก
 และต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีภายในสามสิบวัน เนื่องจากผู้บริหารท้องถิ่นและรองผู้บริหาร
 ท้องถิ่นเป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
 ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ วรรคสาม ประกอบกับบทนิยามมาตรา ๔ ทั้งนี้
 สอดคล้องกับคำพิพากษาศาลปกครองอุบลราชธานี คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๗๖/๒๕๖๕ ระหว่าง
 นางรุ่งอรุณศรีมี หรือดอกไม้ หนุยอด ผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๑ กับพวกรวม ๕ คน
 ผู้ถูกฟ้องคดี คำพิพากษาของศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๖๐/๒๕๖๒ ระหว่าง
 นายอริญชัย อำบุตร ผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน ผู้ถูกฟ้องคดี
 และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๕๑ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๔ เรื่อง
 การดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น ประธาน
 สภาท้องถิ่นหรือรองประธานสภาท้องถิ่น ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต
 ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี
 ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยอาศัยผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
 พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า อำเภอดงหลวงได้มีหนังสือรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า อำเภอดงหลวงได้ตรวจสอบรายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เดิมพื้นที่บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดอุทัยธานี มีสภาพพื้นที่เป็น นาข้าวและมีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร เชื่อมต่อกัน ระหว่างถนนบางโรง - อ่าวปอ และถนนสายบ้านอ่าวกึ่ง ซึ่งชาวบ้านได้ใช้ทางสาธารณประโยชน์ ดังกล่าวเป็นทางเดินเข้าออกเพื่อเข้าไปทำนาปลูกข้าว ต่อมา มีการขายที่ดินบริเวณดังกล่าว ให้กับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์ ส่อเจริญ ยกเว้นที่ดินของนายอาทร พันธุ์ทิพย์ เพียงแปลงเดียวที่ไม่ได้ขาย โดยเอกสารสิทธิที่ดินของนายสาโรจน์และนางอุษณีย์ก็ปรากฏ ทางสาธารณประโยชน์อยู่ด้วย จากนั้น นายสาโรจน์และนางอุษณีย์ได้เข้าทำประโยชน์โดยปลูก ยางพาราในที่ดินและปลูกทับทางสาธารณประโยชน์ที่ชาวบ้านเคยใช้สัญจรไปมาด้วย ทำให้ ไม่สามารถใช้ประโยชน์ดังกล่าวได้ หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ นายคำณ พันธ์ทิพย์ ตัวแทน นายอาทรได้ร้องเรียนเรื่องดังกล่าวต่อองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอกว่า มีการทำสวน ยางพารารุกล้ำทางสาธารณประโยชน์บ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัด อุทัยธานี ทำให้ได้รับความเดือดร้อนไม่สามารถเข้าออกที่ดินได้ ซึ่งฝ่ายโยธาขององค์การบริหารส่วน ตำบลป่าคอกได้ทำการสำรวจปรากฏว่ามีการทำสวนยางพาราจริง แต่ไม่สามารถระบุได้ว่า แนวเขตทางสาธารณประโยชน์อยู่บริเวณใด และรุกล้ำหรือไม่ องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอก โดยนายอธิพงษ์ คงนาม นายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอก จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงสำนักงานที่ดินจังหวัดอุทัยธานี สาขาตงหลวง เพื่อขอให้ทำการรังวัดแนวเขต ทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าว ต่อมา สำนักงานที่ดินจังหวัดอุทัยธานี สาขาตงหลวง ได้นำตั้งรังวัด สอบเขตที่ดินในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แต่ยังไม่ได้ทำการรังวัด เนื่องจากออกหมายให้ผู้ ที่ครอบครองที่ดินข้างเคียงไม่ครบ จึงได้นำตั้งรังวัดสอบเขตใหม่ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ในวัน ดังกล่าว นายช่างรังวัดได้ทำการรังวัดแล้ว แต่ผู้ขอรังวัดและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถนำชี้ แนวเขตที่ดินได้ เนื่องจากทางสาธารณประโยชน์ไม่มีสภาพการใช้ประโยชน์ จึงได้งดการรังวัด ไว้ก่อน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อำเภอดงหลวงได้รับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวจาก ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดอุทัยธานี จึงมีหนังสือ ที่ ภก ๐๒๑๓/๕๗๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ถึงเทศบาลตำบลป่าคอก เพื่อเร่งรัดให้ดำเนินการแก้ไขปัญหา ตามอำนาจหน้าที่และชี้แจงข้อเท็จจริงให้ทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มอบหมายให้นายนันยะรุณ ยะดี ตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๕ สังกัดกองช่าง เป็นผู้ยื่นนัดทำการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ ต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดอุทัยธานี สาขาตงหลวง และได้มีการทำการรังวัดสอบเขตในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยมีนายนันยะรุณ นายสมนิตย์ เพชรสังข์ นายช่างรังวัดชำนาญงาน สำนักงานที่ดิน จังหวัดอุทัยธานี สาขาตงหลวง นายประจิด รอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก และนายสาโรจน์

/เจ้าของที่ดิน...

เจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงไปนำขึ้นแนวเขต แต่นายสาโรจน์ไม่ยอมลงนามรับรองเขต ส่วนเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงคนอื่น ๆ ไม่มาระวังแนวเขต นายณัฏฐ์รุณฑิ์แทนเทศบาลตำบลปากคลองจึงได้นำรังวัดไปฝ่ายเดียวและได้มีการปักหลักไม้เพื่อแสดงแนวเขต (ปักหลักไม้เนื่องจากที่ดินแปลงข้างเคียงมิใช่โฉนดที่ดิน) จำนวน ๘ หลัก มีระยะความกว้างของทางสาธารณประโยชน์ ๔ เมตร หลังจากนั้น สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าได้ดำเนินการรังวัดเสร็จแล้ว พร้อมทั้งส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ซึ่งปรากฏทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป โดยเทศบาลตำบลปากคลองได้รับหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ และผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาสั่งการให้แจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป โดยไม่ปรากฏว่าภายหลังจากนั้นมีการดำเนินการต่อไปอย่างไร จนกระทั่งต่อมา มีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวอีกครั้งต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดภูเก็ต ซึ่งอำเภอถลางได้มีหนังสือที่ ภก ๐๒๑๘/๓๐๐๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วรายงานให้ทราบภายใน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมตรวจสอบพื้นที่พิพาทและหารือร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาคืบต่อไป และได้มีหนังสือที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๙๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงอำเภอถลาง แจ้งว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลปากคลอง เป็นพื้นที่แปลงเดียวกันกับที่เคยมีการร้องเรียน ปัจจุบันมีการปลูกสับปะรดในพื้นที่ และพบว่าจากเดิมที่เคยทำการรังวัดแนวเขตได้ถูกทำลายไปแล้วบางส่วน ขณะนี้เทศบาลตำบลปากคลองอยู่ระหว่างการประสานงานกับสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง เพื่อสอบถามความคืบหน้าจากการระวังชี้แนวเขตในพื้นที่ ซึ่งเดิมเคยมีการร้องเรียนและขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ดำเนินการรังวัดแนวเขตที่ดินทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวอีกครั้ง ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบที่อยู่แล้วว่าพื้นที่ดังกล่าวมีทางสาธารณประโยชน์ตามรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ที่สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง เคยแจ้งผลการรังวัดแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้ดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์แต่อย่างใด จนกระทั่งมีการไต่สวนข้อเท็จจริงจากสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ผู้ฟ้องคดีจึงได้ดำเนินการแจ้งความดำเนินคดีกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์ในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ กรณีดังกล่าวเป็นเหตุให้รัฐและประชาชนได้รับความเสียหายเนื่องจากที่ดินดังกล่าวเป็นที่สาธารณประโยชน์อันประชาชนใช้สอยร่วมกัน การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต อีกทั้งการกระทำดังกล่าวยังเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน

/หรือละเลย...

หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะผู้ไต่สวนเบื้องต้นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย แก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ส่งรายงานสำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี และส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าว ตามมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก หากผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนหรือผู้ใดไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๘ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจงใจปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อกฎหมายหรือกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ประกอบกับเพื่อให้สอดคล้องกับหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๗๑๑ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๔ เมื่ออำเภอกลางได้พิจารณารายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๑-๖๑๗/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ที่มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก มีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และการกระทำความผิดดังกล่าวยังเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อำเภอกลางจึงมีความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอก ตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับหนังสือจังหวัดภูเก็ต่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/ว ๔๔๓๑ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ เรื่อง การมอบหมายให้นายอำเภอปฏิบัติการแทนตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖

/แก้ไขเพิ่มเติม...

แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาความเห็นของนายอำเภอถลางแล้วมีความเห็นว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดดังกล่าวข้างต้น และมีมติให้ส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมิได้มีอำนาจในการสอบสวนหรือแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม อันเป็นเหตุให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถใช้สิทธิตามมาตรา ๙๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ในการขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาทบทวนมตินั้นได้อีก ประกอบกับนายอำเภอถลาง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้นายอำเภอปฏิบัติราชการแทนตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้เสนอความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นควรอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งได้วางหลักไว้ว่า ถ้าเป็นการสอบสวนของนายอำเภอให้นายอำเภอรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง พิจารณาและสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอก โดยการสั่งให้พ้นจากตำแหน่งให้ทำเป็นคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ เรื่อง ให้ผู้ฟ้องคตินายกเทศมนตรีตำบลปากคลอกพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ต้องเป็นการพิจารณาทบทวนและออกคำสั่งลงโทษกับผู้ถูกกล่าวหาสำหรับการกระทำในขณะดำรงตำแหน่งในวาระเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้มูลความผิดตามที่ได้ดำรงตำแหน่งในวาระนั้น ๆ เท่านั้น จะนำมติวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาในการดำรงตำแหน่งสมัยอื่นหรือวาระอื่นที่เป็นคนละสมัยหรือคนละวาระกับผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดไม่ได้ นั้น ตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก

/ตำแหน่ง...

ตำแหน่ง ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้พ้นจากตำแหน่งในวาระสำหรับการกระทำที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้มูลความผิดไปก่อนแล้วหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วเกินสองปี และถ้าในขณะที่มีคำสั่งผู้ฟ้องคดีกำลังดำรงตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่นอันเป็นผลจากการเลือกตั้งต่างวาระก็ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งที่กำลังดำรงอยู่ด้วย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งในสมัยอื่นหรือวาระอื่นในขณะที่ออกคำสั่ง จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นพยานหลักฐานใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่รับพยานหลักฐานใหม่ไว้พิจารณาตรวจสอบกับสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่า ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีพยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหา ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้พิจารณาทบทวนมตินั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔ แต่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือยื่นพยานหลักฐานใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๕ ซึ่งกำหนดพ้นสามสิบวันแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจรับพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาเพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนมติได้ และที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอาจขยายระยะเวลาออกไปได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๓ ปี ๒ เดือน ไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๘ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวมาออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน นั้น ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวน มีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน วรรคสาม บัญญัติไว้ว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาวรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี และวรรคห้า บัญญัติว่า ภายใต้อำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยหรือดำเนินการตามหน้าที่และ

/อำนาจ...

อำนาจต่อไปได้ มิใช่เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีมติภายในเวลา ๓ ปี มาเป็นเหตุทำให้คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ เกินสองปีตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ แม้หัวหน้าพนักงานไต่สวนหรือพนักงานไต่สวน ได้รายงานแสดงเหตุจำเป็นที่ไม่อาจดำเนินการไต่สวนให้แล้วเสร็จภายในสองปีต่อประธาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๔ ประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบให้เสนอเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วน เป็นวาระจร ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๔ ก็ตาม แต่เป็นการเสนอขอรับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ขยายระยะเวลาออกไปเมื่อล่วงเลยกำหนดเวลาสองปีแล้ว ซึ่งเป็นขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ที่กฎหมายกำหนดไว้ในการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะต้องขอขยายระยะเวลาก่อนครบ กำหนดสองปีนับแต่ระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตามมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง และเป็นระยะเวลาที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๔ มีมติเห็นชอบให้ขยายระยะเวลาดำเนินการไต่สวนก็ล่วงเลยกำหนดเวลา สองปี นับแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ คือ ล่วงเลยวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๓ แล้ว ระยะเวลาดำเนินการไต่สวนจึงไม่ขยายออกไปอีกตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นอกจากนั้น คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยข้ออ้างที่เป็นหลักแห่ง ข้อกล่าวหาที่สำคัญเพียงประการเดียวว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ความว่า ตามที่เทศบาล ตำบลป่าคลอกได้รับการร้องเรียนว่า มีการทำสวนยางพารารุกล้ำเขตทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก และขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ไปตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์นั้น สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ได้มอบหมายให้นายสมนิตย์ เพชรสังข์ นายช่างรังวัดชำนาญงาน ออกไปทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ บัดนี้ ได้ดำเนินการรังวัดเสร็จแล้ว จึงขอส่งรูปแผนที่แนวเขต ทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) มาเพื่อดำเนินการต่อไป ซึ่งหนังสือฉบับนี้ผู้ฟ้องคดีได้รับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ และผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทมีความกว้าง ๔ เมตร ตลอดสายทาง ไม่ใช่กว้าง ๒ เมตร แต่ไม่ดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรถลาง เพื่อให้ดำเนินคดีกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์

/ที่พิพาท...

ที่พิพาทภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาทตามข้อ ๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงในรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๑-๖๑๗/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ในวันร้งวัดแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีนายสมนิตย์ เพชรสังข์ ตำแหน่งนายช่างรังวัดชำนาญงานของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง เป็นผู้ทำการรังวัด โดยมีนายปิ่นยะรุณ ยะดี ตำแหน่งช่างโยธาระดับ ๔ สังกัดเทศบาลตำบลป่าคลอก นายประกิต ครอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ เจ้าของที่ดินข้างเคียงไประวางแนวเขตเท่านั้น และช่างรังวัดทำการรังวัดไปตามที่ช่างโยธาของเทศบาลตำบลป่าคลอกเป็นผู้นำรังวัด ซึ่งเป็นการนำรังวัดโดยฝ่ายเดียว และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตและไม่คัดค้าน และทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทมีเจ้าของที่ดินข้างเคียงแปลงอื่นด้วย โดยด้านทิศตะวันตกของทางพิพาท คือ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ นางนันทน์ภัส อนุกุลไพบูลย์ และนายอาทร พันธิพิทย์ ส่วนเจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านทิศตะวันออกของทางพิพาท คือ นางอุษณีย์ ส่อเจริญ ซึ่งนางนันทน์ภัส นายอาทร นางอุษณีย์ และผู้ดูแลทางหลวงชนบท สายบ้านบางโรง - อ่าวปอ ไม่ได้มาระวางแนวเขตที่ดินของตน จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในวันดังกล่าวถูกต้องตามการวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งปรากฏข้อเท็จจริงจากการไต่สวนปากคำของนายเอด พันธิพิทย์ อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ว่า พื้นที่บริเวณที่พิพาทเดิมมีสภาพเป็นนาข้าวและมีทางสาธารณประโยชน์ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร เป็นทางเดินเข้าออกเพื่อไปทำนาปลูกข้าว โดยที่ดินของชาวบ้านบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดินมีหลักฐานตาม น.ส. ๓ จำนวน ๔ ถึง ๕ ราย และในรายงานการไต่สวนดังกล่าวสรุปว่ามีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านถนนสายบางโรง - อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดถึงบริเวณบ้านอ่าวกุ้ง มีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร แต่ไม่มีลักษณะเป็นทางสาธารณประโยชน์ ประกอบกับก่อนหน้านี้ สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ได้เข้ารังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทตามคำขอขององค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก (ฐานะในขณะนั้น) เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ช่างรังวัดออกไปทำการรังวัดแล้ว แต่ผู้ขอรังวัดและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถชี้แนวเขตที่ดินได้ เนื่องจากทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทไม่มีการใช้ประโยชน์ เมื่อการรังวัดแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทไม่ปรากฏแนวเขตทางที่ชัดเจนและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่ได้มาระวางแนวเขตครบถ้วน ส่วนนายสาโรจน์ซึ่งมาระวางแนวเขตไม่ลงชื่อรับรองการนำชี้เขตของเทศบาลตำบลป่าคลอกเพียงฝ่ายเดียวและไม่คัดค้าน สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ก็ได้มีหนังสือแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังเจ้าของที่ดินข้างเคียงให้ไปลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านตาม

/ใบรับรอง...

ใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด.๓๔) อีกครั้งตามมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม วรรคสี่ และมาตรา ๗๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ที่นำมาใช้ในการรังวัดสอบเขต ที่ดินสาธารณประโยชน์ ประกอบกับข้อ ๕ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ และคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ซึ่งแจ้งตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ รวมทั้งไม่ถูกต้องตามข้อ ๑ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการติดต่อหรือการแจ้งผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียง ให้มาลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัด พ.ศ. ๒๕๒๑ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) และข้อ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) ก่อนส่งหนังสือ สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการต่อไป นอกจากนี้ บริเวณที่หรือทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท ไม่เข้ากรณีที่ต้องออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) ในขณะที่ทำการรังวัดสอบเขตเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ จึงไม่ปรากฏขอบเขตหรือเนื้อที่อย่างชัดเจนและยังไม่มีสภาพเป็นทางสาธารณประโยชน์ การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ โดยแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ไม่ได้แสดงแนวเขตส่วนที่มีผู้บุกรุกและบุกรุกเนื้อที่เท่าใดอย่างชัดเจน และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ยังปฏิเสธหรือไม่ยอมรับว่าบุกรุก พร้อมทั้งโต้แย้งแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทว่า กว้างเพียง ๒ เมตร ไม่ใช่ ๔ เมตร อันเป็นกรณีที่จะต้องสอบสวนเพื่อพิสูจน์สิทธิในที่ดินบริเวณพิพาทว่าเป็นของรัฐหรือของเอกชนตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการสอบสวนข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการบุกรุกที่หรือทางสาธารณประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงสั่งการให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดดำเนินการต่อไป โดยยังไม่มีผลการดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๙ ประกอบกับ มาตรา ๑๐๘ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน กับนายสาโรจน์ เจ้าของที่ดินข้างเคียงที่มีกรณี ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาท เนื่องจากไม่เข้าข้อยกเว้นที่คดีจะขาดอายุความต้องให้ร้องทุกข์กล่าวโทษโดยทันที นอกจากนี้ ปรากฏในเวลาต่อมาว่า ผู้ฟ้องคดีก็ได้รับรายงานเหตุผลและความจำเป็นให้นายอำเภอถลาง ทราบทุกระยะตามหนังสือเทศบาลตำบลปากคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๙๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๔๓๐ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๘๘๗ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ตามข้อ ๖ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมือง

/ใช้ร่วมกัน...

ใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติวินิจฉัยตามที่คณะไต่สวนเบื้องต้นมีความเห็นว่า การรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นการรังวัดถูกต้องแล้วนั้น ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการดำเนินการไต่สวนให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นทั้งสองด้าน ไม่ว่าจะเป็นคุณหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ อีกทั้งในเวลาต่อมาผู้ฟ้องคดีใช้ดุลพินิจในการรับข้อพิพาท โดยแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งเทศบาลตำบลปาคลอก ที่ ๑๑๐๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้มีการสอบสวนใกล้เคียงข้อพิพาทและให้โอกาสแก่นายสาโรจน์ ส่อเจริญ ได้โต้แย้งแสดงหลักฐานเพื่อพิสูจน์สิทธิในที่ดินระหว่างรัฐกับเอกชนก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปาคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๒๐๐ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ มอบอำนาจให้นายวิชารุณี หัวเพชร ตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรธลาง เพื่อดำเนินการติดตามนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายต่อไป จึงเป็นการปฏิบัติชอบด้วยขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ (๑) ก. ค. (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) และข้อ ๘ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบุกรุกที่หรือทางสาธารณประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตลอดจนผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปาคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๔๘๑ และที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๔๘๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์ ส่อเจริญ รื้อถอนคันยางพาราและสิ่งปลูกปักใด ๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทางสาธารณประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน และได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปาคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๓๘๑ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ดำเนินการรื้อถอนคันยางพาราและสิ่งปลูกปักใด ๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทางสาธารณประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน อีกครั้งหนึ่ง ในเวลาต่อมานายสาโรจน์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ยินยอมยกที่ดินตามแนวเขตที่เทศบาลตำบลปาคลอกปักหลักเสาปูนเป็นแนวไว้แล้ว โดยนายสาโรจน์ได้ทำการรื้อถอนคันต้นยางพาราออกจากแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเป็นที่เรียบร้อยแล้วตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ กรณีเช่นนี้ย่อมทำให้ข้ออ้างที่เป็นหลักแห่งข้อหาที่สำคัญเพียงประการเดียวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หดสิ้นไปก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความจริงที่เกิดขึ้นทั้งสองด้าน ไม่ว่าจะเป็นคุณหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา ก่อนมีมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดี ย่อมทำให้การไต่สวนถูกต้องตามมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกอบกับเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีรับข้อพิพาทโดยให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้ง

/แสดงพยาน...

แสดงพยานหลักฐานและไม่ต้องฟ้องขับไล่ผู้บุกรุกออกจากบริเวณพิพาทให้เสียเวลาหรือค่าใช้จ่ายที่สอดคล้องกับข้อ ๔ และข้อ ๕ ของคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ดังนั้นจึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่หรือทางสาธารณประโยชน์ตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๖ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างใด และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาประวิงเวลาโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือมีพฤติการณ์ประวิงเวลาร้องทุกข์กล่าวโทษโดยทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้บุกรุก จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินิทางจะนำมาซึ่งความเสียหายแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก เนื่องจากไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องเสนอความเห็นพร้อมด้วยพยานหลักฐานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ส่วนมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ นั้น เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต แม้ศาลเห็นว่าเป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเพียงการพิจารณาทางปกครอง มิใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิขอให้ศาลเพิกถอนได้ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ ส่วนคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ นั้น ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า มาตรา ๔๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดระยะเวลาดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเร่งรัดให้มีการไต่สวนข้อเท็จจริงเท่านั้น หาใช่เป็นอายุความฟ้องร้องคดีอาญา หรือเป็นบทบัญญัติให้การไต่สวนไม่ชอบอันเป็นผลเกี่ยวกับอำนาจฟ้องร้องคดีอาญาแต่อย่างใดไม่ และแม้ว่าการดำเนินการไต่สวนจะเกินกรอบระยะเวลาดังกล่าวก็ตาม แต่ตามมาตรา ๔๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่ และอำนาจต่อไป และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว มิได้บัญญัติให้ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจไต่สวนและมีความเห็น หรือวินิจฉัยอีกต่อไป โดยเทียบเคียงตามนัยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๕๗/๒๕๖๖ และคำพิพากษาศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๓ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๒๑๑/๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ซึ่งมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย รับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ เทศบัญญัติ และนโยบาย สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการของเทศบาล วางระเบียบเพื่อให้งานของเทศบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่นตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔๘ เตรส และมีหน้าที่ร่วมกับนายอำเภอในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันภายในเทศบาลตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ประกอบระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๑๒ มิได้แจ้งความดำเนินคดี และดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าว ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต นั้น มีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ตลอดทางตามที่สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ได้ทำการรังวัดและ

/แจ้งผลให้ทราบ...

แจ้งผลให้ทราบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ แม้ในวันรั้งวัดดังกล่าว นายสาโรจน์ ส่อเจริญ ไม่ยอมลงนามรับรองเขต และเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงคนอื่น ๆ ไม่มาระวังชี้แนวเขต ก็ย่อมถือว่าการรั้งวัดถูกต้องแล้ว ไม่มีผลให้ผลการรั้งวัดในวันดังกล่าวไม่ชอบแต่อย่างใด อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงเป็นอย่างดีว่ามีการร้องเรียนเกี่ยวกับการบุกรุกที่สาธารณประโยชน์ ทางสาธารณประโยชน์ บริเวณดังกล่าว จนกระทั่งเวลาผ่านไปเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๗ นายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์ ก็ได้มีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดภูเก็ตอีกครั้ง ซึ่งศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดภูเก็ตได้ขอทราบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวไปยังอำเภอถลาง และอำเภอ ถลางได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีแจ้งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่และให้ รายงานผลให้ทราบภายใน ๑๕ วัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ดำเนินการเพียงให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ทำการรั้งวัดใหม่ ทั้ง ๆ ที่พื้นที่บริเวณดังกล่าวสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง เคยแจ้งผลการรั้งวัดไปแล้ว ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืน ต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบ ด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่งหรือ แก่เทศบาลหรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และมีมูล ความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติ วินิจฉัยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีไว้โดยชอบแล้ว ประกอบกับการไต่สวนและมีคำวินิจฉัยความผิด แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับฟังทั้งพยานเอกสาร พยานบุคคล รวมทั้งคำชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีประกอบการมีความเห็นและวินิจฉัยว่าครบองค์ประกอบความผิด หรือไม่ด้วย หาได้รับฟังเฉพาะพยานเอกสารซึ่งเป็นหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ เพื่อนำมาอาศัยข้ออ้างที่เป็นหลัก แห่งข้อหาที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้แต่เพียงอย่างเดียวไม่ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งกลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์มีสาระสำคัญอย่างเดียวกับคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ลับ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๕๗๒๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีไม่ดำเนินการกับ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ กรณีบุกรุกทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบล ป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

/เพื่อให้...

เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่หรือมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่งหรือแก่เทศบาลหรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ จึงมีมติให้ส่งสำนวนการไต่สวน และเอกสารหลักฐาน พร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๙๑ (๑) และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดี พิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก หากผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน หรือผู้ใดไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๘ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจงใจปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อกฎหมายหรือกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่า กรณีดังกล่าวผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมิได้มีอำนาจในการสอบสวนหรือแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม อันเป็นเหตุให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถใช้สิทธิตามมาตรา ๙๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ในการขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ทบทวนมตินั้นได้อีก ประกอบกับนายอำเภอกลาง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้นายอำเภอ ปฏิบัติราชการแทนตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ได้เสนอความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ออกคำสั่ง จังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง และให้ยกเลิกคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง โดยขอถือเอาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเหตุผลตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก เป็นการไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการ

/อันเป็น...

อันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น นอกจากนั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดี มีเจตนาประวิงเวลาโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือมีพฤติการณ์ประวิงเวลา ร้องทุกข์กล่าวโทษโดยทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้บุกรุก โดยเทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๙๕/๒๕๔๓ ที่ ๔๑๗๐/๒๕๓๐ และที่ ๔๓๗/๒๕๑๕ และเมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทุจริตต่อหน้าที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจไต่สวนและมีมติวินิจฉัยมูลความผิดฐานอื่นอีก ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลองตามมติ วินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยไม่ต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัย โดยเทียบเคียงจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดง ที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๔๙/๒๕๖๒ คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๘/๒๕๖๒ คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๖/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๑๕/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๗๕/๒๕๖๓ และคดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๓๔๕/๒๕๖๕ อีกทั้งพนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต ได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่เป็นผู้ถูกกล่าวหา ในคดีอาญาที่ ๑๐๔๖/๒๕๖๑ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟัง สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง มีกรณีถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมพะาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลปากคลอง อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งหลังจากทำการไต่สวน ข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีมูลความผิด

/ฐานปฏิบัติ...

ฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตาม หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย แก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๑.๐๑ (ภก)/๐๖๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๔ ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปยัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป หลังจากนั้น ปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๕๗๒๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจแต่งตั้งและถอดถอน จึงมีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕ มอบหมายให้นายอำเภอกลางปฏิบัติการแทนตาม มาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ โดยให้ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดี ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งต่อมา นายอำเภอกลางได้มีหนังสือ ลับ ที่ ภก ๐๐๒๓.๙/๐๐๓๒ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๕ รายงาน ผลการพิจารณาโดยเห็นพ้องตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ควรมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากดอง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก ตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากดอง ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากดอง เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติและคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี ตำบลปากดอง สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าว มีผลบังคับ ส่วนคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ นั้น ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลเทศบาลในจังหวัดนั้นให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ และระเบียบข้อบังคับของทางราชการ ในการนี้ให้มีอำนาจหน้าที่ชี้แจง แนะนำ หรือตักเตือนเทศบาล และตรวจสอบกิจการ เรียกรายงานและเอกสาร หรือสถิติใด ๆ จากเทศบาลมาตรวจ ตลอดจนเรียกสมาชิกสภาเทศบาลหรือพนักงานเทศบาลมาชี้แจงหรือสอบสวนก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดตามวรรคหนึ่งและตามมาตรา ๑๙ วรรคสองและวรรคสาม และมาตรา ๔๘ บัญญัติ วรรคสองและวรรคสามสำหรับเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบล ผู้ว่าราชการจังหวัดจะมอบหมายให้นายอำเภอปฏิบัติการแทนสำหรับเทศบาลที่อยู่ในอำเภอนั้น โดยจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้อำนาจหน้าที่ไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อความปรากฏโดยมีหลักฐานตามสมควรต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง ว่า นายกเทศมนตรี รองนายกเทศมนตรี ประธานสภาเทศบาล หรือรองประธานสภาเทศบาลผู้ใด จงใจทอดทิ้งหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ อันจะเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติดนฝ่ายผิดต่อความสงบเรียบร้อย หรือฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอที่สั่งการตามมาตรา ๗๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และมาตรา ๗๓/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผลการสอบสวนตามมาตรา ๗๓ ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามที่ถูกสอบสวน ถ้าเป็นการดำเนินการสอบสวนของนายอำเภอให้นายอำเภอรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง ถ้าเป็นการดำเนินการสอบสวนของผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง ไม่ว่าผู้นั้นจะได้พ้นจากตำแหน่งไปก่อนแล้วหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่เพราะเหตุตาย หรือพ้นจากตำแหน่งไปแล้วเกินสองปี โดยในคำสั่งดังกล่าวให้ระบุเหตุที่ทำให้พ้นจากตำแหน่งไว้ และให้มีผลตั้งแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่ง แต่ไม่กระทบต่อการดำเนินงานและการรับคำตอบแทนที่ได้กระทำไปก่อนวันที่มีคำสั่งนั้น ถ้าในขณะที่มีคำสั่งดังกล่าวผู้นั้นกำลังดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นอันเป็นผลจากการเลือกตั้งต่างวาระหรือต่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกัน ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งที่กำลังดำรงอยู่ด้วย และให้ถือว่าวันที่

/สั่งให้...

สั่งให้พ้นจากตำแหน่งดังกล่าวเป็นวันเริ่มนับระยะเวลาต้องห้ามการใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้ง ทั้งนี้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับรายงาน วรรคสาม บัญญัติว่า คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สอบสวน แล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวนเอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุดภายใน สามสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวันเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวน การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวน ตามมาตรา ๙๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๙๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป วรรคสี่ บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกล่าหานี้ ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป วรรคห้า บัญญัติว่า ในการส่งสำนวนการไต่สวน เพื่อดำเนินการทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหา คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือประธานกรรมการ อาจมอบหมาย ให้เลขาธิการ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ดำเนินการแทนก็ได้ และกฎกระทรวงการสอบสวน

/ผู้ดำรงตำแหน่ง...

ผู้ดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งในเทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๓ ข้อ ๑ กำหนดว่า ในกฎกระทรวงนี้ “ผู้ว่าราชการจังหวัด” ให้ความหมายรวมถึง นายอำเภอซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย ให้ปฏิบัติการแทนสำหรับเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบลที่อยู่ในอำเภอนั้นตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง ด้วย ข้อ ๓ กำหนดว่า เมื่อมีเหตุที่ต้องดำเนินการสอบสวนนายกเทศมนตรี รองนายกเทศมนตรี ประธานสภาเทศบาล หรือรองประธานสภาเทศบาลตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นคณะหนึ่งเพื่อทำการสอบสวน

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี ตำบลป่าคลอก จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี หรือไม่

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก มีกรณีถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งหลังจากทำการไต่สวน ข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีมูลความผิด ฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตาม หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย แก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๑.๐๑ (ภก)/ ๐๖๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๔ ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป หลังจากนั้น ปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๕๗๒๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจแต่งตั้งและถอดถอน จึงมีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๒๕๗ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕ มอบหมายให้นายอำเภอถลางปฏิบัติการแทน ตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ โดยให้ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดี ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งต่อมา

/นายอำเภอถลาง...

นายอำเภอกลางได้มีหนังสือ ลับ ที่ ภก ๐๐๒๓.๙/๐๐๓๒ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๕ รายงานผลการพิจารณาโดยเห็นพ้องตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าควรมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายและข้อเท็จจริงข้างต้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้วส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นดังกล่าวไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไปนั้น เป็นไปตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ที่บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป ซึ่งมีใช้กรณีการพิจารณาโทษทางวินัยที่มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ที่บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี แต่อย่างไรก็ดี ประกอบกับเมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ดังกล่าว เห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่บัญญัติยกเว้นไว้เฉพาะการพิจารณาโทษทางวินัยเท่านั้นที่ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย หากได้บัญญัติให้รวมถึงผู้บริหารท้องถิ่นและรองผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยด้วย เมื่อฐานความผิดของผู้ฟ้องคดีกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาลหรือแก่ราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูล และประธานกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ดำเนินการตามหน้าที่

/และอำนาจ...

และอำนาจต่อไปนั้น เป็นความผิดตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อความปรากฏโดยมีหลักฐานตามสมควรต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง ว่า นายกเทศมนตรี รองนายกเทศมนตรี ประธานสภาเทศบาล หรือรองประธานสภาเทศบาลผู้ใดจงใจทอดทิ้งหรือละเลยไม่ปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ อันจะเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติดนฝ่ายืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอที่สั่งการตามมาตรา ๗๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และมาตรา ๗๓/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผลการสอบสวนตามมาตรา ๗๓ ปรากฏว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามที่ถูกสอบสวน ถ้าเป็นการดำเนินการสอบสวนของนายอำเภอให้นายอำเภอรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง ถ้าเป็นการดำเนินการสอบสวนของผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง ไม่ว่าผู้นั้นจะได้พ้นจากตำแหน่งไปก่อนแล้วหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่เพราะเหตุตาย หรือพ้นจากตำแหน่งไปแล้วเกินสองปี โดยในคำสั่งดังกล่าวให้ระบุเหตุที่ทำให้พ้นจากตำแหน่งไว้ และให้มีผลตั้งแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่ง แต่ไม่กระทบต่อการดำเนินงานและการรับค่าตอบแทนที่ได้กระทำไปก่อนวันที่มีคำสั่งนั้น ถ้าในขณะที่มีคำสั่งดังกล่าวผู้นั้นกำลังดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นอันเป็นผลจากการเลือกตั้งต่างวาระหรือต่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกัน ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งที่กำลังดำรงอยู่ด้วย และให้ถือว่าวันที่สั่งให้พ้นจากตำแหน่งดังกล่าวเป็นวันเริ่มนับระยะเวลาต้องห้ามการใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้ง ทั้งนี้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน ในกรณีนี้นายอำเภอกลางซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ประกอบข้อ ๑ และข้อ ๓ ของกฎกระทรวงการสอบสวนผู้ดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งในเทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๓ ก่อนที่จะรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาและมีคำสั่งต่อไป เช่นนี้ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปากคลอง อันไม่เป็นไปตาม

/ขั้นตอน...

ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยข้ออุทธรณ์อื่นของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ ส่วนคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ นั้น ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษายืน โดยให้คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สิ้นผลลงนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษานี้

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Ans ๒๐.๑

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมธะบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบุญญิต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

พิจารณาดำเนินการให้ได้ เมื่อพิจารณาคำอุทธรณ์ประกอบกับมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๐๑ และข้อ ๑๐๘ แห่งระเบียบของ
ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว
จึงเห็นว่าคำอุทธรณ์นี้ไม่มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย

จึงมีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายปรีชา พานิชวงศ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

นายดำริ วัฒนสิงห์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม หันสนากม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก

นายสวัสดิ์ วัฒนยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

